



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **N. T. T.**, narozené dne „X“,
státní občanky Vietnamské socialistické republiky,
místem pobytu „X“,
zastoupené advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou,
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO: 00007064,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 7. 2020, č. j. MV-98120-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 7. 2020, č. j. MV-98120-4/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 4. 2020, č. j. OAM-599-12/ZR-2020, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 7. 2020, č. j. MV-98120-4/SO-2020 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 4. 2020, č. j. OAM-599-12/ZR-2020 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým bylo podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), zrušeno povolení žalobkyně k trvalému pobytu, a byla jí podle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Současně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů řízení

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán prvního stupně jí neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí, a ve výzvě k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí neuvedl úplný seznam podkladů, ze kterých při vydání rozhodnutí vycházel, čímž porušil ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řádu“); dále namítala, že ji zkrátil na jejím právu se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit také tím, že nevyčkal uplynutí jím stanovené 20 denní lhůty a přistoupil k vydání rozhodnutí před uplynutím této lhůty. Namítala rovněž, že správní orgán prvního stupně nezjistil skutečný stav věci, když neprovedl výslech žalobkyně a nedostal tak ust. § 3 správního řádu, a že porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když řádně neodůvodnil, z jakého důvodu neprovedl důkaz výsledkem žalobkyně a dále tím, že se řádně nevypořádal se skutečnostmi uváděnými žalobkyní v jejím vyjádření ze dne 17. 4. 2020. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že se jedná o tak závažná procesní pochybení (každé zvlášť, natož v jejich souhrnu), že žalovaná měla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, a věc mu vrátit k novému projednání. Jelikož žalovaná toto neučinila, má žalobkyně za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů mají být soudem pro vady řízení zrušena. Současně žalobkyně považuje obě rozhodnutí správních orgánů za nepřiměřená a rozporná s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb. – dále již jen „Úmluva“). Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že ke dni sepsu žaloby jí bylo téměř 71 let. V roce 2019 překonala mozkovou příhodu a od té doby trpí částečnou paraplegií, což doložila také lékařskou zprávou. V důsledku této nemoci trpí omezenou hybností a k uspokojování některých základních životních potřeb potřebuje pomoc další osoby. V České republice má žalobkyně čtyři děti, které jsou schopné se o ni postarat a v současné době o ni také pečují. Na druhou stranu ve Vietnamu žalobkyně nemá nikoho, pouze jednoho sourozence, který je ale také v důchodovém věku a zcela určitě o žalobkyni pečovat nemůže. Ostatně, takovou povinnost ani nemá, když tato povinnost je zákonem stanovena pouze pro osoby příbuzné v přímé linii, a ne v linii pobočné. Žalobkyně trvala na tom, že pokud správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že dle jeho evidencí má žalobkyně další tři sourozence, kteří nemají v České republice povolení k pobytu, a žijí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tedy v domovské zemi, a pokud dále konstatoval, že: „...její rodinní příslušníci, zejména její čtyři děti mohou zajistit adekvátní lékařskou péči a životní standard i v domovské zemi, kde žijí její dva sourozenci.“, pak tyto skutkové závěry jsou výsledkem nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci v kombinaci s ničím nepodloženými domněnkami správního orgánu. Skutečnost, že žalobkyně má víc sourozenců, kteří nemají povolení k pobytu v České republice, neznamená, že tito žijí ve Vietnamu. Také to neznamená, že jsou schopni se o žalobkyni postarat. Překvapivou pak byla pro žalobkyni žalovanou rozvedená úvaha ohledně otázky, že se žalobkyně sama dobrovolně v roce 2012 rozhodla léčit ve Vietnamu, tudíž z vlastní vůle realizovala svůj soukromý a rodinný život v zemi původu, přičemž je patrné, že si za více jak 7 let vybudovala dostatečně pevné ekonomické zázemí, navázala sociální vztahy, kulturně se začlenila do země původu, čímž za tuto dobu pobytu mimo území České republiky došlo k zpřetrhání vazeb na území, ať soukromých či rodinných, a proto zrušení stávajícího povolení k trvalému pobytu žalobkyně není nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Jedná se totiž dle žalobkyně o ničím nepodložené závěry a pouhé domněnky žalované. Žalobkyně rezolutně popírá, že by za dobu jejího pobytu ve Vietnamu došlo k zpřetrhání jejích rodinných vazeb v České republice, protože tyto vazby jsou natolik pevné, že ani odloučení nemůže způsobit jejich zpřetrhání. Správní orgány obou stupňů se nikterak nevypořádaly se skutečností, že žalobkyně v roce 2019 překonala mozkovou mrtvici, která omezila její pohybový aparát, a její samostatný život se ukázal jako nerealizovatelný. Na území České republiky nepřicestovala hned po propuštění z nemocnice pouze proto, že si nejdříve potřebovala vyřídit DV/R vízum (vízum za účelem převzetí povolení k pobytu), bez něhož by nemohla překročit vnější schengenské hranice. Pokud správní orgány obou stupňů poukazovaly na ust. § 66 odst. 2 zákona, na jehož základě by mohla žalobkyně získat povolení k trvalému pobytu, pak žalobkyně uvedla, že velvyslanectví České republiky v Hanoji způsob podávání žádosti o stanovení termínu osobního podání žádosti o pobytové oprávnění pravidelně mění. Aktuálně se žádosti podávají telefonicky a právní zástupkyni žalobkyně je z její praxe známo, že v termínu, kdy má registrace probíhat, je prakticky nemožné se na uvedené telefonní číslo dovolat. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neodpovídají dle žalobkyně ani veřejnému zájmu, neboť žalobkyně se nikdy nedopustila porušení imigračních pravidel, neuváděla správní orgány v omyl, ani jí není známo, že by vyvolala jakoukoliv konfliktní situaci. Dále jí není známo, jak může být ve veřejném zájmu ukončení jejího pobytu na území České republiky a vycestování, když žalobkyně je důchodkyně se zdravotními limitacemi a její aktuální život se vesměs orientuje pouze na pobývání s rodinnými příslušníky.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Veškeré námitky žalobkyně odmítla a odkázala na spisový materiál a své rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020, č. j. MV-98120-4/SO-2020. Má za to, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost jejího rozhodnutí zpochybňovala, neboť toto splňuje všechny požadavky, které správní řád ve svém ust. § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky (dále též jen „ČR“) na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 11. 5. 1998.
6. Při svém rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vycházel správní orgán prvního stupně ze skutečnosti, že žalobkyně minimálně od vydání cestovního pasu (tj. od 5. 7. 2012) do 13. 2. 2020 (podle otisku vstupního razítka v cestovním pasu žalobkyně) pobývala na území Vietnamské socialistické republiky. Vzhledem k tomu, že se jedná o dobu delší než 6 let (7 let a 7 měsíců), jsou naplněny zákonné předpoklady pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 zákona. Správní orgán prvního stupně se současně zabýval (ne)přiměřeností takového rozhodnutí ve smyslu příslušných článků Listiny základních práv a svobod a článku 8 Úmluvy a dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Měl totiž za zjištěné, že žalobkyně nemá pouze dvě děti, ale čtyři, a rovněž má čtyři sourozence, přičemž dva z nich nežijí v České republice. Uvedl, že tato zjištění učinil z cizinecké evidence. Protože žalobkyně pobývala v domovské zemi do 13. 2. 2020, kdy přicestovala do ČR, je tedy mobilní, přičemž závažnost svého zdravotního stavu nedoložila, pouze předložila propouštěcí zprávu z nemocnice ve Vietnamské socialistické republice, z níž je toliko patrné, že byla v době od 3. 12. 2019 do 27. 12. 2019 hospitalizována. Propouštěcí zpráva obsahuje pouze strohou větu, že je zapotřebí asistence rodiny a její pomoc. Správní orgán má za to, že čtyři děti mohou žalobkyni zajistit adekvátní lékařskou péči a životní standart i v domovské zemi, kde žijí její dva sourozenci. Správní orgán prvního stupně dále zdůraznil, že žalobkyně má právo rodinu v České republice navštěvovat a má stále možnost využít ust. § 66 odst. 2 zákona, na základě něhož může po splnění podmínek získat opět trvalý pobyt.
7. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž sice nezpochybnila naplnění důvodů předpokládaných v § 77 odst. 1 písm. d) zákona, nicméně poukázala na to, že toto rozhodnutí nemůže obstát, neboť jeho následkem by byl nepřiměřený zásah do jejího práva na důstojný život a na rodinný život. Namítala, že nebyla dodržena její procesní práva, když správní orgán prvního stupně neprovedl důkaz osobním pohovorem – účastnickým výsledkem žalobkyně, z něhož mohl zjistit její zdravotní stav (u lékaře v České republice nebyla přijata, neboť se nejednalo o stav zdraví ohrožující), přičemž správní orgán prvního stupně měl vyčkat lékařského vyjádření, které by mohla zajistit a předložit po skončení nouzového stavu. Současně mohla v účastnickém výsledku objasnit, že přestože má celkem čtyři sourozence, s dalšími třemi se nestýká, neví, kde žijí, zda se odstěhovali, zda mají rodiny, nestýkala se s nimi ani ve Vietnamu. Dále namítala, že nebyla dodržena lhůta, kterou jí stanovil správní orgán pro vyjádření se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k podkladům výzvou ze dne 15. 4. 2020 (20 dnů), když výzva byla žalobkyni doručena 17. 4. 2020 a správní orgán rozhodl již 23. 4. 2020. Dále správnímu orgánu prvního stupně vytýkala, že jí neumožnil seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, neinformoval jí o nich, a přesto z nich při svém rozhodnutí vycházel, neboť v něm uvádí, že má žalobkyně sourozence, které neuvedla ve svém vyjádření, a ti se o ni mohou postarat. Pokud správní orgán prvního stupně konstatoval, že její rodinní příslušníci mohou žalobkyni zajistit adekvátní lékařskou péči a životní standart i v domovské zemi, kde žijí její dva sourozenci, není zřejmé, jak k takovému závěru došel a na základě jakých provedených důkazů, když zcela rezignoval na zjištění jejího zdravotního stavu, nezohlednil mimořádnou situaci v České republice (vyhlášení nouzového stavu), na základě níž bylo prakticky nemožné zajistit lékařské prohlídky mimo život ohrožujících stavů. Pokud jde o pobyt jejích sourozenců, k tomu neprovedl žádný důkaz a neznámo jak dovodil, že tito žijí ve Vietnamu a jsou schopni a ochotni se o ni postarat. Správní orgán prvního stupně pak nezohlednil známý fakt, že je značný problém získat možnost podat žádost dle § 66 odst. 2 zákona, a že při jejím zdravotním stavu a věku by se podání žádosti nemusela dožít. V současné době jí se vším pomáhá především její vnuk, který však s ní do Vietnamu odcestovat nemůže, neboť v České republice studuje.

8. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla podle § 90 odst. 5 správního řádu a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť shledala odvolání nedůvodným. Předně zdůraznila v podstatě nespornou skutečnost, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky po dobu delší 6 let. K námitce, že žalobkyni nebylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu, žalovaná uvedla, že tato námitka není důvodná, neboť žalobkyně byla obeznámena s obsahem těchto podkladů a její zástupkyně mohla požadovat nahlédnutí do spisu, což neučinila. Do spisu nahlédla právní zástupkyně žalobkyně po vyrozumění o možnosti do spisu nahlédnout dne 4. 6. 2020, ani po nahlédnutí do spisu však své odvolání nedoplnila. K poukazu žalobkyně, že jí nebyla prodloužena lhůta k vyjádření k podkladům rozhodnutí, žalobkyně v napadeném rozhodnutí uvedla, že nebylo povinností správního orgánu této žádosti vyhovět. Jestliže žalobkyni, resp. její zástupkyni, byla výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí doručena dříve (ve 13:06 hodin), než byla správnímu orgánu prvního stupně doručeno její vyjádření (ve 13:46 hod.), pak měl správní orgán za to, že jde o vyjádření na jeho výzvu z 15. 4. 2020, proto již nevyčkával 20 dnů, ale ve věci rozhodl. Pokud žalobkyně namítala nesprávnost závěrů správního orgánu prvního stupně o (ne)přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejích práv, pak žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla za aplikace rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 1 Azs 377/2018 a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, že při aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona není povinností správních orgánů přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně zkoumat. Současně však žalovaná učinila závěr, že žalobkyně „z vlastní vůle realizovala svůj soukromý a rodinný život v zemi původu, přičemž je patrné, že si za více jak 7 let vybudovala dostatečně pevné ekonomické zázemí, navázala sociální vztahy, kulturně se začlenila do země původu, čímž za tuto dobu pobytu mimo území došlo k zpřetrhání vazeb na území, ať soukromých či rodinných (rodina si musela najít i jiný způsob komunikace a udržování rodinných vazeb), tudíž zrušení stávajícího povolení k trvalému pobytu žalobkyně není nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Argumentovala-li žalobkyně svým zdravotním stavem, pak žalovaná poukázala na údaje zjištěné z propouštěcí zprávy, kdy žalobkyně byla propuštěna z nemocnice 27. 12. 2019, a pokud na území České republiky přicestovala až

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 14. 2. 2020, musela mít vytvořeno po návratu z nemocnice v zemi původu zázemí. K namítanému ztížení podání žádosti podle § 66 odst. 2 zákona odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020-48, v němž shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou námitku pro komplikovanost podání takové žádosti, když bylo zjištěno, že na zastupitelském úřadě v Hanoji došlo k částečné konsolidaci situace. Žalovaná současně poukázala na možnost upuštění od povinnosti osobního podání na zastupitelském úřadu podle § 169a odst. 3 zákona.

9. Z obsahu spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil z moci úřední správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona, a to oznámením č. j. OAM-599-3/ZR-2020, neboť žalobkyně – cizinka pobývala mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Podnět ke zrušení pobytu dalo velvyslanectví České republiky ve Vietnamské socialistické republice dne 4. 2. 2020. V něm současně uvedlo, že žalobkyně trpí ztrátou paměti a nepamatuje si, kdy naposledy pobývala na území České republiky, avšak z jejího cestovního pasu vydaného dne 5. 7. 2012 vyplývá, že od doby jeho vydání Českou republiku nenavštívila. V České republice je hlášena na adrese „X“. Součástí spisu je dále kopie cestovního pasu žalobkyně č. „X“ vydaného dne 5. 7. 2012 s platností do 5. 7. 2022, z něhož vyplývá, že žalobkyně přiletěla z Vietnamu na území České republiky dne 14. 2. 2020. Ve spise je dále založeno čestné prohlášení žalobkyně ze dne 17. 2. 2020, podle něhož byla žalobkyně ve Vietnamu od roku 2007 do roku 2020 ze zdravotních důvodů. Předvoláním ze dne 6. 3. 2020 byla žalobkyně správním orgánem prvního stupně předvolána k výsledku na den 6. 4. 2020. Následně bylo toto předvolání zrušeno v důsledku pandemických opatření, a současně bylo žalobkyni sděleno, že s ohledem na dostatečné množství hodnověrných důkazů prokazujících její pobyt mimo území, nebude stanoven nový termín výsledku a žalobkyně byla vyzvána, aby se k pobytu mimo území po dobu delší 6 let vyjádřila a doložila důkazy do 15 dnů. Žalobkyně žádala o prodloužení této lhůty, její žádosti nebylo vyhověno. Výzvou ze dne 15. 4. 2020 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni k seznámení se a vyjádření k podkladům ve lhůtě 20 dnů s tím, že správní orgán ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, a že bude při rozhodnutí vycházet ze sdělení velvyslanectví a z ověřené kopie cestovního pasu, eventuálně z vyjádření žalobkyně a případně z jí doložených dokladů. Správní orgán ve výzvě sice žalobkyni sdělil, že ji vyzývá k uplatnění jejího práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nicméně současně jí sdělil, že „s ohledem na skutečnost, že je v České republice od 12. 3. 2020 vyhlášen nouzový stav a podle krizového opatření Vlády České republiky je omezen přístup veřejnosti na pracoviště správního orgánu, a to pouze pro neodkladné záležitosti, proto Vám správní orgán touto cestou sděluje, že při rozhodování o zrušení trvalého pobytu bude vycházet z následujících podkladů“, jimiž byly již výše uvedené listiny se sdělením jejich podstatného obsahu. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 17. 4. 2020, tedy před vydáním jeho rozhodnutí, doručeno vyjádření žalobkyně. V něm žalobkyně vysvětlila, že Českou republiku opustila ze zdravotních důvodů, neboť potřebovala intenzivní léčbu revmatoidní artritidy a z důvodů jazykové bariery jí nepodstoupila v České republice, ale ve Vietnamu. To byl jediný důvod, pro který měla v úmyslu pobývat ve Vietnamu, ovšem ne déle než do vyléčení nemoci, neboť v té době ještě v České republice podnikala. V roce 2016 upadla a prodělala otřes mozku; následně prodělala mozkovou příhodu, po které trpí částečnou paraplegií. Ve Vietnamu žila v pronajatém bytě, rodina ji na dálku finančně podporovala. Po mozkové příhodě se rodina intenzivně snažila o její návrat do České republiky a poté, kdy bylo zjištěno, že její pobytové oprávnění je nadále platné, tak využili možnosti návratu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně na území České republiky. Žalobkyně nikoho ve Vietnamu nemá, nepracuje tam, nemá žádný majetek, manžela neviděla 30 let. Naproti tomu veškerá její rodina, a to syn s rodinou, dcera s rodinou a bratr s rodinou žijí v České republice, podnikají zde, jejich děti jsou občany České republiky, studují české školy, nemají v úmyslu vrátit se do Vietnamu. Žalobkyně od návratu na území České republiky žije u svého syna v Duchcově. Kromě této rodiny nemá žalobkyně nikoho, potřebuje péči členů rodiny, a to nejen finanční podporu, ale i jejich fyzickou pomoc, neboť není schopna se o sebe postarat (nakoupit si, uvařit si). Ani ust. § 66 odst. 2 zákona není pro ni řešením, neboť je prakticky nemožné získat termín k podání žádosti. Navíc má za to, že by celý proces zdravotně a psychicky nezvládla. Byla-li by nucena vycestovat z České republiky, ocitla by se v existenční krizi – bez bydliště, bez prostředků, neschopna se o sebe postarat, bez přátel a rodiny. Žalobkyně požádala, aby jí bylo umožněno doplnit dokazování o její vyjádření, současně však uvedla, že v současné době je její osobní přítomnost kdekoli s ohledem na její zdravotní stav a věk vyloučena, věří však, že se situace v České republice zlepší a vše bude fungovat jako dříve. Protože zrušením pobytu a uložením povinnosti vycestovat by se dostala do sociální a ekonomické izolace (věk, a zdravotní stav, neexistence pomoci ve státě, kde nemá žádnou blízkou osobu, žádné zázemí, žádné bydliště, žádný majetek), žádá, aby v jejím případě nebylo s odkazem na § 174a zák. o pobytu cizinců s odkazem na ust. čl. 7 odst. 2 a čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 a čl. 8 Úmluvy rozhodnuto o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu a aby bylo toto řízení zastaveno.

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 s. ř. s. a po přezkoumání skutkového a právního stavu a prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a to jednak pro porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu a dále proto, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. V důsledku zjištěných vad řízení soud o žalobě rozhodl bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky minimálně od 5. 7. 2012 do 14. 2. 2020, tudíž je správný závěr žalované, že jsou zde naplněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu stanovené v § 77 odst. 1 písm. d) zákona. Nicméně žalobkyně se dovolává konkrétními námitkami ochrany proti nepřiměřenosti rozhodnutí a v průběhu celého řízení (tedy již před správními orgány obou stupňů) se domáhala aplikace čl. 8 Úmluvy.
12. Lze souhlasit s názorem žalované, podpořeným poměrně rozsáhlou judikaturou, že v řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona může správní orgán zjišťovat a vyhodnocovat jen skutečnosti ohledně doby, po kterou stěžovatel pobýval mimo území České republiky, přičemž podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Je tomu tak proto, že v běžných případech a v obecné rovině lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo Českou republiku zpřetrhá vazby k České republice (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 Azs 338/2016-39, bod 16).
13. Je třeba si však uvědomit, že čl. 8 Úmluvy, jakožto součást ústavního pořádku České republiky, je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Jakkoli tedy zákonodárce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat při aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona přiměřenost dopadů rozhodnutí mimo jiné i do soukromého a rodinného života účastníků řízení, nelze na tuto povinnost bez dalšího rezignovat s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, pokud zde existují takové okolnosti, ve kterých by tuto nepřiměřenost bylo možné spatřovat. Pokud by tedy účastník řízení z důvodu rodinné situace konkrétně namítal nepřiměřenost zásahu a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgány se s touto námitkou musí náležitě vypořádat bez ohledu na to, zda to zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č.j. 6 Azs 201/2016 – 46).

14. Žalobkyně aktivovala čl. 8 Úmluvy vznesením konkrétních námitek nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Bylo proto povinností správních orgánů se s touto námitkou vypořádat. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, mj. konstatoval, že k potencionální aktivaci čl. 8 Úmluvy musí cizinec v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života, přičemž v takovém případě se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat, a současně čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy.
15. Konkrétními námitkami žalobkyně bylo již v řízení před orgánem prvního stupně její tvrzení, že je vážně nemocná a po mozkové příhodě není schopna se postarat sama o sebe. Pomoc v této nemoci (a nejen finanční) jí může poskytnout její rodina žijící na území České republiky. Její rodina, tedy syn s rodinou, dcera s rodinou a bratr s rodinou, v České republice podnikají, děti jejích dětí jsou občany České republiky, studují české školy, nemají v úmyslu vrátit se do Vietnamu, k zemi původu ji neváží žádné vazby, neboť tam nikoho nemá, nepracuje tam, nemá žádný majetek, manžela neviděla 30 let. Žalobkyně od návratu na území České republiky žije u svého syna v „X“ a potřebnou péči jí v současné době poskytuje její vnuk.
16. Právě žalobkyní tvrzené skutečnosti byly způsobilé aktivovat posuzování souladu napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy. Správní orgán prvního stupně i žalovaná se (ne)přiměřeností dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně sice zabývaly, ale jejich závěry učiněné ohledně této otázky nemají oporu ve správním spise.
17. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní řízení je založeno na zásadě legality a materiální pravdy (§ 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 správního řádu). Nelze tak přehlédnout povinnost správního orgánu dosáhnout takové úrovně zjištění stavu projednávané věci, o které nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pro naplnění této povinnosti musí správní orgán vycházet ze všech údajů a skutečností, které mohou ke správnému zjištění stavu věci přispět.
18. Správní orgán prvního stupně k výše uvedeným konkrétním námitkám žalobkyně konstatoval, že z údajů v cizinecké evidenci plyne, že žalovaná nemá pouze dvě děti a jednoho sourozence, žijící na území České republiky, ale že má celkem čtyři sourozence a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

další dvě děti. Aniž by žalobkyni signalizoval, že bude při svém rozhodnutí vycházet z údajů zjištěných v cizinecké evidenci, učinil výpis z cizinecké evidence součástí spisu. Žalobkyni pak dal výslovně najevo, že je prakticky nemožné, aby se seznámila s obsahem spisu vzhledem k vyhlášení nouzového stavu. Žalobkyně tak neměla možnost se k tomuto důkazu vyjádřit, neboť o jeho existenci a významu pro rozhodnutí správního orgánu nevěděla. Správní orgán prvního stupně neprováděl další dokazování ohledně zjištění, jaký je aktuální zdravotní stav žalobkyně, zda skutečně vyžaduje pomoc jiných osob a ani zda, kde a jakou péči jsou ochotni a schopni poskytnout jí další členové její rodiny, kteří nemají evidován pobyt na území České republiky. Namísto toho učinil ve vztahu k žalobkyni předložené lékařské zprávě - z níž plyne, že potřebuje asistenci rodiny a její pomoc - závěr, že děti žalobkyně jí mohou zajistit adekvátní lékařskou péči a životní standard v domovské zemi, kde žijí dva sourozenci. Není zřejmé, na základě jakých důkazů k takovému závěru správní orgán prvního stupně dospěl. Je evidentní, že se jedná pouze o jeho domněnky a úvahy, které však nejsou podpořeny žádnými důkazy. Při řešení zásadní otázky pro rozhodnutí ve věci, zda je na místě zrušit žalobkyni trvalý pobyt či nikoli, resp. zda nepůjde o nepřiměřené rozhodnutí, tedy vycházel správní orgán prvního stupně ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spise.

19. Toto jeho pochybení nezhojila ani žalovaná, která přes odvolací argumentaci žalobkyně a její důkazní návrhy učiněné již před správním orgánem prvního stupně na odstranění této vady zcela rezignovala. Navíc rozvinula úvahy a ničím nepodložené domněnky správního orgánu prvního stupně konstatováním, že si žalobkyně během pobytu v zemi původu po dobu 7 let vybudovala dostatečné pevné ekonomické zázemí, navázala sociální vztahy, kulturně se začlenila do země původu a tím došlo k zpřetrhání vazeb na území České republiky.
20. S ohledem na výše uvedené je třeba shrnout, že dosud shromážděné podklady ve správním řízení neposkytují podklad pro závěr o tom, že zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně není nepřiměřený. Správní orgány při svém rozhodnutí vycházely ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spise. Nejistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušily ust. § 3 správního řádu. Současně byla shledána důvodnou námitka žalobkyně, že došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobkyni nebylo umožněno vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným správním orgánem prvního stupně pro rozhodnutí ve věci před jeho vydáním. Jedná se o natolik závažné procesní vady, že tyto mohly mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.
21. Vzhledem k tomu, že nedostatečné zjištění skutkového stavu, resp. zjištění skutkového stavu contra acta, a porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, představují vady řízení, které jsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., nezbylo soudu, než shledat žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit. Protože uvedenými vadami řízení je zatíženo rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž je evidentní, že řádné zjištění skutkového stavu bude vyžadovat provedení poměrně rozsáhlého dokazování, shledal soud, že je na místě zrušit současně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak mu umožňuje ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud pak věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
22. Protože důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byly vady řízení, spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu a v podstatném porušení ustanovení o řízení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

před správním orgánem, bylo již nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalobkyně uplatněnými v žalobě. Lze totiž důvodně předpokládat, že další žalobkyní vytýkané vady, jimiž měly správní orgány řízení zatížit (neumožnění nahlédnutí do spisu, nevyslechnutí žalobkyně jako účastnice, neposkytnutí lhůty, resp. její zkrácení k vyjádření), budou správními orgány zhojeny právě v dalším řízení.

23. V dalším řízení provedou správní orgány důkazy ke zjištění skutečného stavu věci. Poté, na základě doplněného správního spisu, pak znovu posoudí, zda jejich rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.
24. Správní orgány budou mít na zřeteli, že jsou v dalším řízení podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány v tomto rozsudku soudem vysloveným právním názorem.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn skutečností, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má svou oporu v ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně má tak právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Tyto účelně vynaložené náklady představují částku 10 800 Kč a sestávají ze zaplacených soudních poplatků, a to za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž bylo vyhověno (usnesení soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 16 A 101/2020-27), ve výši 1 000 Kč, a dále z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč vypočtená z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle § 7 za použití § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu). Ke splnění povinnosti zaplatit žalobkyni náklady řízení určil soud žalované lhůtu 30 dnů.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)